

[Hanne Reintoft.]

bejdet, man bekræftede deres ret til at antage og afskedige efter forgodtbefindende uden at sikre, at de samtidig havde pligt til at sørge for fuld beskæftigelse. Man gav tilsagn fra fagbevægelsens side om at medvirke til ro og orden, og man sagde ja til at indordne arbejdskampene under et af staten dikteret halvjuridisk system. Det har også medført, at arbejdskampene er blevet drøgere, tungere og dyrere.

Resultaterne er heller ikke udeblevet: en synkende andel af nationalindkomsten til lønmodtagerne, også under socialdemokratisk ledelse af landet, overførsel af lønmodtagernes penge via indkomstpolitikken til erhvervslivet, svigtende tillid til fagbevægelsens topledelse, politiske overgreb til arbejdsgiverfordel med jævne mellemrum, uden at arbejderne har haft mulighed for at værgе for sig.

Men ét er fordums fejl, noget andet er at forsvare dem i årtier, og noget tredje er at klamre sig til dem nu. Arbejdsretten er i dag, lige meget om man kan lide det eller ej, forhadet blandt danske arbejdere, og man har vel lagt mærke til, at nu har et nyt stort forbund, Bryggeriarbejderforbundet, nægtet at møde i arbejdsretten. På den faglige landskonference her i februar vedtog 420 tillidsmænd, mange med tilknytning til landets største arbejdspladser, også, at man ikke ville have med arbejdsretten at gøre. Det er svært at forstå, at man ikke i fagbevægelsens topledelse lytter til disse folk.

Hvorom alting er, så ser vi klart billedet af en domstol, der er uacceptabel. Arbejdsrettens afgørelser træffes for lukkede døre — noget, vi ellers ikke i dansk retspleje, vel selv ikke fra borgerlig og konservativ side, plejer at synes om. Arbejdsrettens afgørelser er inappellable, vel egentlig heller ikke et system, vi i øvrigt hylder i vores retspleje. Dens afgørelser har dertil altid været ensidigt klassebestemte og præget af chikane over for arbejderne.

Det hævdes ganske vist af og til i fagbevægelsen, at arbejderne bruger denne ret mere end arbejdsgiverne — jeg har lige hørt det hævdet for et øjeblik siden igen. Men det var jo rigtigt, som hr. Kjær Rasmussen nævnte, at hvis vi ser på de konkrete tal i den sidste opgørelse, så er dommene i hvert

fald altid faldet ud til ugunst for arbejderne. Hvis man til hr. Kjær Rasmussens tal lægger den seneste dom på 265 kr. i bod til de faglærte og 211 kr. til de ufaglærte på B. & W. bare for halvdelen af deres strejkeaktioner, da de for at gennemføre deres overenskomst-mæssige ret til få en lønforhandling gik i strejke, kommer man til i alt 650.000 kr. i bod. Kom ikke her og sig, at det er en domstol, der tjener arbejderne.

Vi ser også klare eksempler på, at hvis arbejderne rejser en sag, så varer det måneder, inden den kommer til behandling. Det går anderledes hurtigt, når det drejer sig om arbejdsgiverne. Et særdeles nyt og frisk og afslørende eksempel på det er søfolkenes sag mod rederiet A. P. Møller, der kollektivt opsagde organiserede danske dæksfolk med det formål at erstatte dem med uorganiserede asiatiske søfolk. Sagen blev rejst af Sømændenes Forbund med LOs hjælp, og den trak ud i måneder.

Et andet eksempel kan man se i byggefagene, hvor man prøver at komme de lemfældige afskedigelser til livs. I mange overenskomster har man her den bestemmelse, at en arbejder ikke må fyres under en akkord. Arbejdsgiveren fyrer alligevel ganske vilkårligt. Indbringer man en sådan sag for arbejdsretten, tager det måneder, hvor den pågældende arbejder ikke får sit tilgodehavende, og man er faktisk inden for byggefagene nået dertil, at man overhovedet ikke føler arbejdsretten som en hjælp.

LOs årsberetning nævner en anden tabt sag, hvor nogle typografer ikke fik medhold i arbejdsretten, da de hævdede, at et nystiftet selskab skulle overholde det gamle selskabs forpligtelser. Det nye var faktisk det gamle firma i en anden forklædning. Arbejdsretten tog selvfølgelig parti for arbejdsgiverne, som den altid gør. Men hvad skete, da Typografforbundet tog sagen i sin egen hånd og strejkede? Så indså arbejdsgiverne, at de faktisk prøvede at køre en urimelig sag igennem, fordi de vidste, at de havde arbejdsretten bag sig; de gav sig, og man fik ordnede forhold.

Når vi i dag står med et forslag om arbejdsrettens afskaffelse, så er det ikke, fordi vi som påstået af hr. Asger Jensen ønsker anarki på det danske arbejdsmarked. Det eneste, den påstand afslører, er et manglende kendskab til dansk fagbevægelse og dansk